

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4336/2565

พนักงานอัยการจังหวัดกระบี่ โจทก์ นาย น.โจทก์ร่วม นาย ว.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 376, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78

## ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ฐานพาอาวุธปืน และฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ตาม พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ และ ป.อ. มาตรา 80, 288, 371 โดยโจทก์มีได้บรรยายฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุในเมือง หมู่บ้านหรือที่ชุมนุมชน ตาม ป.อ. มาตรา 376 ด้วย จึงถือไม่ได้ว่าโจทก์ประสงค์ที่จะให้ลงโทษจำเลยตามบทมาตราดังกล่าว ทั้งการกระทำความผิดตามมาตรา 376 ก็มีใช้การกระทำซึ่งรวมอยู่ในความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง อันศาลจะลงโทษจำเลยในการกระทำตามที่พิจารณาได้ความได้ดังที่บัญญัติไว้ใน ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคท้าย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาปรับบทลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา 376 เป็นการพิพากษาเกินคำขอหรือที่มิได้กล่าวไว้ในฟ้อง ต้องห้าม ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคแรก อันเป็นการไม่ชอบ

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 91, 288, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นายนินพธ์ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตให้เข้าเป็นโจทก์ร่วมเฉพาะความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นและโจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนจากการเสียประโยชน์ที่จะได้รับจากงานก่อสร้างสถานที่ตำรวจภูธรอ่าวนาง เป็นเงิน 467,040 บาท จำเลยให้การในส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง (ที่ถูกและวรรคสอง), 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 6 เดือน ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต โดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นการกระทำความผิดอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุก 4 เดือน ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับ

ใบอนุญาต คงจำคุก 4 เดือน รวมจำคุก 8 เดือน ให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม 6,830.15 บาท ให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งแทนโจทก์ (ที่ถูก แทนโจทก์ร่วม) โดยกำหนดค่าทนายความ 3,000 บาท ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีเป็นพับ ข้อหาและคำขออื่น

นอกจากนี้ให้ยก โจทก์ โจทก์ร่วมและจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 376 อีกกระทงหนึ่ง จำคุก 9 วัน ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 6 วัน เมื่อรวมกับโทษในความผิดอื่นตามที่ศาลชั้นต้นกำหนดแล้ว เป็นจำคุก 8 เดือน 6 วัน ให้ยกคำขอให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของโจทก์ร่วม และยกคำพิพากษาของศาลชั้นต้นที่ให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม 6,830.15 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแพ่งชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่าเมื่อวันที่ 16 กันยายน 2561 เวลาประมาณ 15 นาฬิกา โจทก์ร่วมขับรถยนต์ยี่ห้อฟอร์ด ไปจอดใกล้สำนักงานชั่วคราวของสถานที่ก่อสร้างโรงแรม 236 ยูนิต จังหวัดกระบี่ ที่เกิดเหตุ เพื่อเจรจาเรื่องเงินค่าจ้างรับเหมาก่อสร้างที่โจทก์ร่วมรับจ้างช่วงจากจำเลย โดยมีนางสาวเล่ล่าหรือจ๊ะ ไปกับโจทก์ร่วมด้วยและเป็นผู้เข้าไปเจรจากับจำเลยภายในสำนักงาน ส่วนโจทก์ร่วมนั่งรออยู่ภายในรถยนต์ จากนั้น เวลา 15 นาฬิกาเศษ นางสาวเล่ล่ากลับออกมาและมีจำเลยเดินตามออกมาด้วยแล้วเกิดเหตุจำเลยกระชากคอเสื้อโจทก์ร่วมขณะที่โจทก์ร่วมนั่งอยู่ตรงที่นั่งคนขับและเปิดกระจกข้างไว้ จนเป็นเหตุให้สร้อยคอที่โจทก์ร่วมสวมอยู่ขาดและพระรูปหล่อหลวงพ่ोजเงินเลี่ยมทองคำติดมือจำเลยไป เมื่อโจทก์ร่วมขับรถออกจากที่เกิดเหตุแล้วไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอวังต๋อร้อยตำรวจเอกโชคดี พนักงานสอบสวน เกี่ยวกับเหตุการณ์ในวันเกิดเหตุ โดยมีสาระสำคัญว่า ก่อนที่โจทก์ร่วมจะถูกจำเลยกระชากคอเสื้อนั้นจำเลยใช้อาวุธปืนพกยิงทำร้ายรถยนต์ของโจทก์ร่วม ขณะที่โจทก์ร่วมกำลังถอยรถเพื่อจะขับออกจากที่เกิดเหตุ และร้องทุกข์ขอให้ดำเนินคดีแก่จำเลย ร้อยตำรวจเอกโชคดีถ่ายรูปโจทก์ร่วมและสร้อยคอที่ถูกจำเลยกระชากขาดกับแสดงท่าทางที่จำเลยใช้อาวุธปืนยิงทำร้ายรถยนต์ของโจทก์ร่วม จากนั้น ร้อยตำรวจเอกโชคดีพาโจทก์ร่วมไปนำชี้ที่เกิดเหตุ ต่อมาเวลาประมาณ 20 นาฬิกา ระหว่างโจทก์ร่วมอยู่ที่สถานีตำรวจดังกล่าว นายสุนทรได้นำพระรูปหล่อหลวงพ่ोजเงินเลี่ยมทองคำคืนให้แก่โจทก์ร่วม ร้อยตำรวจเอกโชคดีถ่ายรูปไว้ สำหรับความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ศาลอุทธรณ์ภาค 8 วินิจฉัยว่า จำเลยใช้อาวุธปืนยิงทำร้ายรถยนต์ของโจทก์ร่วม 1 นัด แล้วเดินไปกระชากคอเสื้อโจทก์ร่วมพร้อมกับห้ามมิให้โจทก์ร่วมเข้ามาในพื้นที่เพื่อต้องการข่มขู่และเจตนาจะไม่จ่ายเงินค่าก่อสร้างให้แก่โจทก์ร่วม จำเลยหาได้มีเจตนาฆ่าโจทก์ร่วมไม่การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาในความผิดฐานดังกล่าว จึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกว่า จำเลยมีความผิดฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต โดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 หรือไม่ เห็นว่า คำเบิกความของประจักษ์พยานจะมีน้ำหนักในการรับฟังพยานที่จะลงโทษจำเลยได้หรือไม่นั้น ต้องประกอบเหตุผลความน่าเชื่อถืออันควรแก่การรับฟังลงโทษจำเลยได้ หาได้ขึ้นอยู่กับจำนวนประจักษ์พยานมากหรือน้อยไม่และมีใช้ว่าประจักษ์พยานเบิกความ

อย่างไรศาลจะต้องรับฟังไปตามนั้นคดีนี้ แม้โจทก์และโจทก์ร่วมมีโจทก์ร่วมเป็นประจักษ์พยานเพียงปากเดียว แต่โจทก์ร่วมเบิกความถึงรายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามที่ตนได้ประสบพบเห็นมาโดยตรงทั้งเหตุการณ์เกิดขึ้นในเวลากลางวันโจทก์ร่วมย่อมมีโอกาสเห็นและจดจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้แม่นยำ โดยมีรายละเอียดของเหตุการณ์เป็นลำดับว่า โจทก์ร่วมจอดรถในที่เกิดเหตุห่างจากสำนักงานประมาณ 10 เมตร และรอนางสาวเล่าอยู่ในรถยนต์จนกระทั่งเวลา 15 นาฬิกาเศษ โจทก์ร่วมเห็นนางสาวเล่ากึ่งเดินกึ่งวิ่งออกมาจากสำนักงาน มีอาการตกใจ และบอกให้โจทก์ร่วมออกไปก่อน โจทก์ร่วมจึงติดเครื่องยนต์ ขณะนั้นนางสาวเล่าอยู่กึ่งกลางระหว่างสำนักงานกับรถยนต์ของโจทก์ร่วม จำเลยเดินออกจากสำนักงานมายืนขวางอยู่หน้ารถไม่ให้โจทก์ร่วมขับรถออกไป ทั้งมีอาการโกรธและหน้าตาขึงขัง โจทก์ร่วมขับรถถอยหลัง จำเลยเดินอ้อมไปด้านซ้ายเพื่อไปรออยู่ท้ายรถยนต์โจทก์ร่วมมองไปด้านหลังและหยุดรถห่างจากจำเลยประมาณ 2 เมตร จำเลยยกปืนสั้นสีขาวยื่นเล็งระดับไหล่ ขณะนั้นจำเลยอยู่มุมด้านซ้ายของรถโจทก์ร่วมได้ยินเสียงปืนดังปังและได้ยินเสียงกระจกแตกตามมา โจทก์ร่วมจึงก้มศีรษะลงเพราะกลัวถูกกระสุนปืนเมื่อโจทก์ร่วมเงยศีรษะขึ้นก็พบจำเลยยืนอยู่ข้างประตูรถยนต์ซึ่งเปิดกระจกประตูไว้ จำเลยชกที่ใบหน้าโจทก์ร่วม 2 ถึง 3 ครั้ง แต่ไม่ถูก เนื่องจากโจทก์ร่วมยกแขนขึ้นบังไว้ แล้วจำเลยกระชากคอเสื้อโจทก์ร่วมอย่างแรงและบอกให้โจทก์ร่วมลงจากรถ ทำให้กระดุมเสื้อขาดและพระรูปหล่อหลวงพ่ोजินที่โจทก์ร่วมสวมอยู่ที่คอติดมือจำเลยไปด้วย นางสาวเล่าวิ่งเข้ามาถอดตัวจำเลยไว้พร้อมตะโกนให้บุคคลอื่นช่วย โจทก์ร่วมยกมือไหว้จำเลยเพื่อขอชีวิต และพูดว่า "ผมกลัวแล้ว ผมจะไม่สู้โก ขอพระคืน" จำเลยตอบว่า "กูไม่ให้มึง เดี่ยวแถมหลวงพ่ोजินรุ่นสามชายไว้ให้คุ้มครองชีวิตอีก" พร้อมกับพูดให้โจทก์ร่วมออกจากพื้นที่จังหวัดกระบี่ภายในเวลา 19 นาฬิกา ของวันเกิดเหตุ ถ้าโจทก์ร่วมไม่ออกไปจะให้ตำรวจอ่าวนางไม่จ่ายค่าก่อสร้างสถานีตำรวจที่โจทก์ร่วมทำงานก่อสร้างอยู่ให้โจทก์ร่วม ขณะนั้นนางสาวเล่ายังคงถอดจำเลยไว้และมีนายตั้มกับนายบุญลูกน้องของจำเลยยืนอยู่บริเวณเกิดเหตุ แต่ไม่ได้เข้าช่วยเหลือ ซึ่งคำเบิกความของโจทก์ร่วมดังกล่าว สอดคล้องกับคำให้การของโจทก์ร่วมที่ให้การต่อร้อยตำรวจเอกโชคดีในวันเกิดเหตุ อันเป็นเวลากระชั้นชิดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เป็นการยากที่โจทก์ร่วมจะคิดหาทางปรุงแต่งข้อเท็จจริงให้ผิดไปจากเรื่องราวที่เกิดขึ้น จึงเป็นคำเบิกความอย่างมีเหตุผลไม่เป็นพิรุธว่าโจทก์ร่วมจะเบิกความปรักปรำให้เป็นผลร้ายแก่จำเลย ดังนั้น ที่โจทก์ร่วมยืนยันข้อเท็จจริงว่าเมื่อโจทก์ร่วมขับรถถอยหลัง จำเลยเดินอ้อมไปด้านซ้ายเพื่อไปรออยู่ท้ายรถยนต์ โจทก์ร่วมหันไปมองด้านหลังและหยุดรถห่างจากจำเลยประมาณ 2 เมตร เห็นจำเลยยกปืนสั้นสีขาวยื่นเล็งระดับไหล่ ขณะที่จำเลยยืนอยู่มุมซ้ายหลังรถยนต์ โจทก์ร่วมได้ยินเสียงปืนดังปังและได้ยินเสียงกระจกแตกตามมานั้น มีน้ำหนักควรแก่การรับฟัง ทั้งยังสอดคล้องกับรายงานการตรวจพิสูจน์รถยนต์ของโจทก์ร่วมอันเป็นวัตถุพยานที่สำคัญ ซึ่งปรากฏร่องรอยที่ประตูหลังรถยนต์ของโจทก์ร่วมถูกลูกกระสุนปืนยิงโดยโจทก์และโจทก์ร่วมมีร้อยตำรวจเอกบริพนธ์ นักวิทยาศาสตร์ (สบ.1) กลุ่มงานตรวจพิสูจน์อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจสอบอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของสำนักงานศูนย์พิสูจน์หลักฐาน 8 เบิกความสนับสนุนในข้อนี้ว่า พยานตรวจสอบรถยนต์เอนกประสงค์ 5 ประตู ยี่ห้อฟอร์ดของกลาง โดยใช้หลักการของสำนักงานพิสูจน์หลักฐานตำรวจจากการตรวจสอบไม่พบร่องรอยกระสุนปืนที่บริเวณด้านหน้าทางซ้ายและขวา แต่เมื่อตรวจสอบด้านหลังรถยนต์พบร่องรอยกระสุนปืนที่บริเวณประตูหลังมุมซ้ายคนขับเป็นร่องรอยกระจกแตกและพบร่องรอยที่เชื่อว่าเป็นรอยกระสุนปืน เนื่องจากกระจกส่วนที่แตกและส่วนที่ร้าวลามไปทั้ง

บาน ซึ่งลักษณะเกิดจากวัตถุที่มีการเคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูง โดยพยานทำรายงานการตรวจพิสูจน์ และความเห็นไว้ตามรายงานการตรวจพิสูจน์ ซึ่งรายงานการตรวจพิสูจน์ดังกล่าวปรากฏผลการตรวจพิสูจน์และความเห็นของผู้ตรวจพิสูจน์ระบุชัดเจนว่า พบรอยกระสุนปืนยิงเป็นรูทะลุและรอยแตกต่อเนื่อง ขนาดประมาณ 10 คูณ 24 เซนติเมตร ที่บริเวณมุมด้านซ้ายของประตูหลัง ห่างจากขอบรถด้านซ้ายประมาณ 17 เซนติเมตร สูงจากพื้นประมาณ 134 เซนติเมตร กับพบรอยบุบยุบที่โครงประตูหลัง ไม่พบรอยทะลุต่อ (ภาพที่ 3 ถึง 8) จากลักษณะที่ตรวจพบที่รถยนต์ของกลาง เชื่อว่ารอยดังกล่าวเกิดจากการถูกกระสุนปืนยิงคำเบิกความและความเห็นของร้อยตำรวจเอก บริพันธ์ดังกล่าว ซึ่งเป็นความเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจสอบอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน อันเป็นความเห็นตามหลักวิชาการและเป็นเจ้าพนักงานของรัฐที่มีหน้าที่ตรวจพิสูจน์ให้เห็นในงานประจำของตน นับว่าเป็นพยานคนกลางที่มีความน่าเชื่อถือ จึงมีน้ำหนักให้รับฟัง ส่วนจำเลยเมื่อนำสืบว่า จำเลยมีพยานหลายปากซึ่งเป็นประจักษ์พยานเห็นเหตุการณ์ว่าจำเลยมิได้ใช้อาวุธปืนยิงไปยังกระเจกท้ายรถยนต์ของโจทก์ร่วม จำเลยเพียงแต่ใช้มือตอยหรือทุบกระเจกท้ายรถยนต์ของโจทก์ร่วมเท่านั้น แต่ประจักษ์พยานที่จำเลยอ้างและนำสืบ ซึ่งนอกจากจำเลยแล้ว ไม่ว่าจะเป็นนางสาวเล่านายพงค์นาลัยหรือพงค์ และนายธนกฤต ต่างเป็นผู้รู้จักกับจำเลยมาก่อน โดยนางสาวเล่านายพงค์นาลัยเป็นลูกจ้างของจำเลยประมาณ 10 ปี นายพงค์นาลัยเป็นลูกจ้างของจำเลยประมาณ 2 ปี และนายธนกฤตเป็นลูกจ้างของจำเลยประมาณ 7 เดือน ตามที่บุคคลดังกล่าวให้การไว้ในชั้นสอบสวน พยานบุคคลดังกล่าวของจำเลยจึงมิได้อยู่ในฐานะพยานคนกลาง ย่อมอาจเบิกความเข้าข้างเพื่อช่วยเหลือจำเลยได้ง่าย คำเบิกความของประจักษ์พยานดังกล่าวจึงมีน้ำหนักน้อยไม่ควรแก่การรับฟัง อีกทั้งเหตุการณ์ที่จำเลยกระชากคอเสื้อของโจทก์ร่วมจนพระรูปหลุดหลวฟ่อเงินเลี่ยมทองคำติดมือจำเลยไปนั้น ข้อนี้จำเลยเบิกความว่า จำเลยได้ส่งพระที่จำเลยกระชากมาให้นายตั้ม ลูกน้องของจำเลยถือไว้ แต่กลับได้ความตามคำให้การชั้นสอบสวนของนายภาคภูมิหรือตั้มว่า ขณะเกิดเหตุนายภาคภูมิอยู่ห่างจากที่เกิดเหตุประมาณ 50 เมตร จึงเป็นไปไม่ได้ว่าขณะเกิดเหตุจำเลยจะส่งพระรูปหลุดหลวฟ่อเงินเลี่ยมทองคำที่จำเลยกระชากมาแล้วส่งให้นายภาคภูมิถือไว้ดัง คำเบิกความของจำเลยนอกจากนี้จำเลยเองก็เบิกความด้วยว่า ขณะที่โจทก์ร่วมถอยรถมาทางด้านหลัง นายพงค์นาลัยได้ดึงจำเลยออกจากท้ายรถยนต์เนื่องจากเกรงว่ารถยนต์จะทับจำเลย จำเลยใช้มือขวาตอยไปที่กระเจกท้ายรถยนต์อย่างแรง 1 ครั้ง ด้วยความโมโห แล้วนายพงค์นาลัยดึงจำเลยออกจากท้ายรถยนต์อีกครั้งแต่กลับได้ความตามคำเบิกความของนายพงค์นาลัยว่า นายพงค์นาลัยยืนอยู่ห่างจากที่เกิดเหตุประมาณ 15 เมตร จึงเป็นไปไม่ได้ที่นายพงค์นาลัยจะเป็นผู้ดึงจำเลยออกจากท้ายรถยนต์ขณะที่โจทก์ร่วมถอยรถ ดังนั้น คำเบิกความของจำเลยและประจักษ์พยานที่ต่างเบิกความว่า วันเกิดเหตุจำเลยมิได้ใช้อาวุธปืนยิงไปยังท้ายรถยนต์ของโจทก์ร่วม จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังพอที่จะหักล้างคำเบิกความของโจทก์ร่วมและความเห็นของผู้เชี่ยวชาญได้ พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมมีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัย ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า วันเกิดเหตุจำเลยใช้อาวุธปืนยิงไปยังท้ายรถยนต์ของโจทก์ร่วม ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานมีอาวุธที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต โดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปว่า จำเลยมีความผิดฐานยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุในเมือง หมู่บ้านหรือ

ชุมนุมชนตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 หรือไม่ ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่ เห็นว่า โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ฐานพาอาวุธปืน และฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 288, 371 โดยโจทก์มิได้บรรยายฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุในเมือง หมู่บ้านหรือที่ชุมนุมชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 376 ด้วย จึงถือไม่ได้ว่าโจทก์ประสงค์ที่จะให้ลงโทษจำเลยตามบทมาตราดังกล่าวทั้งการกระทำความผิดตามมาตรา 376 ก็มีใช้การกระทำซึ่งรวมอยู่ในความผิดตามที่โจทก์ฟ้องอันศาลจะลงโทษจำเลยในการกระทำตามที่พิจารณาได้ความได้ดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาปรับบทลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 376 เป็นการพิพากษาเกินคำขอหรือที่มิได้กล่าวในฟ้อง ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคแรก อันเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการสุดท้ายว่า มีเหตุรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า พฤติการณ์ที่จำเลยใช้อาวุธปืนยิงไปยังท้ายรถยนต์ของโจทก์ร่วมในที่เกิดเหตุในเวลากลางวัน โดยที่โจทก์ร่วมเพียงแต่เดินทางไปยังที่เกิดเหตุตามที่นัดหมายกับจำเลยเพื่อตกลงเรื่องเงินค่าจ้างรับเหมาก่อสร้างช่วงจากจำเลยเท่านั้น แม้ข้อเท็จจริงได้ความจากทางนำสืบของจำเลยว่า ก่อนเกิดเหตุโจทก์ร่วมได้ทวงเงินค่ารับเหมาก่อสร้างจากเจ้าของโครงการ เป็นเหตุให้จำเลยรู้สึกว่าเป็นบุคคลที่ขาดความน่าเชื่อถือและเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้จำเลยเกิดความไม่พอใจต่อโจทก์ร่วมก็ตาม แต่ก็ไม่มีเหตุผลใดที่จำเลยจะแสดงความก้าวร้าวโดยไม่ยำเกรงต่อกฎหมายบ้านเมือง โดยการใช้อาวุธปืนซึ่งเป็นอาวุธที่มีอานุภาพร้ายแรงยิงไปยังรถยนต์ของโจทก์ร่วมอันเป็นการข่มขู่และคุกคามต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของโจทก์ร่วมตลอดทั้งก่อให้เกิดความหวาดกลัวต่อสุจริตชนที่ได้ประสบเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ซึ่งความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยสาธารณะ พฤติการณ์แห่งคดีนี้ นับว่าเป็นเรื่องร้ายแรง แม้ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้รับโทษจำคุกมาก่อน และจำเลยมีภาระต้องอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์และบิดามารดา ทั้งเหตุที่จำเลยอ้างว่า จำเลยเป็นผู้มีความประพฤติเรียบร้อย มีการงานทำที่สุจริตเป็นหลักแหล่งและช่วยเหลืองานสังคมกับส่วนราชการ หรือมีเหตุอื่นที่อ้างมาในฎีกาก็ตาม ก็ไม่มีเหตุเพียงพอที่จะรับฟังเพื่อรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาโดยใช้ดุลพินิจไม่รอกการลงโทษจำคุกนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่ปรับบทลงโทษจำเลยในความผิดฐานยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุในเมือง หมู่บ้านหรือที่ชุมนุมชน ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 376 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8

## องค์คณะ

อุไรลักษณ์ ลีธรรมชโย · นวลทิพย์ ฉัตรชัยสกุล · พัทธภรณ์ อนุวัฒนาวิน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4336/2565>